

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7172 van 11 februari 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 12 november 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 april 2001 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 19 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. NICLAES, die loco advocaat S. GEEBELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Op 29 januari 2001 diende verzoekster, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 18 april 2001 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de weigering van de vestiging, met bevel om het grondgebied te

verlaten. Deze beslissing, die op 3 september 2001 ter kennis werd gebracht aan verzoekster, is gemotiveerd als volgt:

"(...)

Betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort dat echter niet voorzien is van een geldig visum of gelijkaardige inreisvergunning. Zij heeft als dusdanig niet het recht op verblijf of vestiging in het Rijk als echtgenote van een Belg. Het visum is vervallen sedert 20 april 1999 terwijl betrokkene het statuut van EU-gelijkgestelde inroept op 29 januari 2001.

Artikel 2, 41 alinea 2 en 42 alinea 1 wet 15.1.1980

Artikels 43, 61 K.B. 8.10.1981 gewijzigd door K.B. 12.6.1998.

Artikel 3 alinea 2, artikel 4, 1° en ten 3° C van de EEG-richtlijn nr. 68/360 van 15.10.1968. Artikel 3, alinea 2 en artikel 6, punt a van de EEG-richtlijn nr. 73/148 van 21 mei 1973.

Artikel 3, punt 3 van de E.E.G. –richtlijn nr 64/221 EEG

(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 43 en 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Verzoekster betoogt dat de Europese rechtspraak duidelijk stelt dat *"het niet voldoen aan de vereiste (binnenkomst)formaliteiten, met name het niet meer beschikken over een geldig visum, geen voldoende reden is om te beslissen dat de vestiging geweigerd wordt met bevel om het grondgebied te verlaten"* en verwijst in dit verband naar twee arresten van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (H.v.J., BRAX, C-459/99, 25 juli 2002 en H.v.J., C-157/03, 14 april 2005).

De Raad merkt op dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in het door verzoekster geciteerde arrest "BRAX" gesteld heeft dat *"...de gemeenschapsregeling betreffende het vrij verkeer van werknemers, het vrij verrichten van diensten en de vrijheid van vestiging niet van toepassing is op situaties die geen enkele aanknopng hebben met die welke door het gemeenschapsrecht worden bedoeld."* Het Hof heeft voorts gesteld dat de gemeenschapsregeling dus niet kan worden toegepast op de situatie van personen die nooit gebruik hebben gemaakt van de in het gemeenschapsrecht voorziene vrijheden (met verwijzing naar de arresten H.v.J., Koua Poirrez, C-206/91, 16 december 1992 en H.v.J., Carpenter, C-60/00, 11 juli 2002).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, haar Belgische echtgenoot in België wenst te vervoegen zodat niet kan ingezien worden hoe zij zich nuttig op de bepalingen van het gemeenschapsrecht en de interpretatie van deze bepalingen door het Hof van Justitie, zou kunnen beroepen. De situatie van verzoekster wordt immers geregeld door het nationale recht en meer specifiek door de artikelen 2, 40, § 6, en 41, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekster kan zich verder bezwaarlijk beroepen op het feit dat zij, overeenkomstig artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet, met een E.G.-vreemdeling dient gelijkgesteld te worden, nu zij niet aantoon dat zij voldoet aan de in dit artikel gestelde voorwaarden en uit het administratief dossier blijkt dat haar echtgenoot aan het bestuur meedeelde dat hij niet met verzoekster samenwoonde en hij de echtscheidingsprocedure zou opstarten. Gelet op het feit dat geen gezinscel werd gevormd, en los van de vraag op welke juridische grondslag een evenredigheidstoetsing zou moeten worden doorgevoerd, kan

verzoekster ook niet in redelijkheid voorhouden dat de bestreden beslissing, in de mate dat deze een verwijderingsmaatregel inhoudt, onevenredig is met de begane inbreuk.

Verzoekster maakt geen schending aannemelijk van de artikelen 43 en 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, gelet op het feit dat deze bepalingen duidelijk voorzien dat een vreemdeling, die geen onderdaan is van de Europese Unie, dient te beschikken over de documenten die vereist zijn voor de binnenkomst in het Rijk en het niet betwist is dat verzoekster niet beschikte over een geldig visum op het ogenblik dat zij de vestigingsaanvraag indiende.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 41 en 43 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien verzoekster, zoals hoger gesteld, niet aantoont dat zij een E.G.-vreemdeling of een gelijkgestelde is, kan zij zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat de bevoegdheid van het bestuur slechts beperkt ten aanzien van E.G.-vreemdelingen.

Waar verzoekster aangeeft dat de gelijkstelling met een E.G.-vreemdeling niet kan afhangen van feit of zij al dan niet beschikt over een geldig visum en artikel 41 van de Vreemdelingenwet hierdoor geschonden wordt, dient te worden gesteld dat verzoekster geen belang heeft bij dit middel daar zij hoe dan ook niet aantoont dat zij zich vestigt met haar Belgische echtgenoot en dit een wettelijke vereiste is om te kunnen besluiten tot een gelijkstelling met een E.G.-vreemdeling.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.